

Tatiana de Rosnay

Isola's testament

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

‘Hearts are made to be broken.’

Oscar Wilde

(Dublin, 1854 – Parijs, 1900)

De Profundis

‘Wij kiezen onze boeken niet uit. Zij kiezen ons uit. Soms vinden ze ons op ons duisterste moment. Ze kloppen op de deur van onze angst, onze droefheid en onze zonden. Ze nemen bezit van ons. Ze knechten ons. Ze worden geschreven met onze tranen en ons bloed.’

Marlo von Graf

(Parijs, 1961 – Annecy, 2011)

I

'She drowned, you know, in the bay near
Manderley.'

Daphne du Maurier

Rebecca

Mei 2011
Muswell Hill
Londen, Engeland

‘Life cannot be written;
life can only be lived’

Oscar Wilde

Ik was op zaterdag bezig met de lunch voor de tweeling toen ik haar naam op de radio meende op te vangen. Het was lawaaiig in de keuken, met het levendige geklets van de jongens en het geknetter van de worstjes en eieren, en ik moest het geluid harder zetten. Misschien had ik het niet goed gehoord, maar toen de stem monotoon verderging, drong tot me door dat ik me niet had vergist.

Ik liet de steelpan bijna uit mijn handen vallen terwijl ik tegen de jongens schreeuwde dat ze hun mond moesten houden en bleef toen gewoon daar staan, geschokt. De stank van aangebrand eten vulde de keuken.

‘Wat is er, mam?’ vroeg Ned.

‘Je bent ineens helemaal wit,’ zei Tim.

‘Hou nou maar gewoon je mond,’ beet ik hun toe.

‘Wie is er dood?’ vervolgde Tim.

‘Sst,’ siste ik. ‘Ik ben aan het luisteren.’

‘Nou, het is nu toch al te laat. Ze zeiden dat er iemand was verdronken.’

De tweeling koos precies dat moment uit voor een giechelbui. Per slot van rekening waren ze ook nog maar veertien. De onhandige leeftijd. De stem ging verder met een ander nieuwsbericht.

Ik rende naar boven om mijn mobieltje te pakken, dat ik op mijn

bed had laten liggen. De tweeling mopperde, ze hadden honger. Op dat moment kon dat me geen zier schelen. Mijn hart bonkte zo hard dat het bijna pijn deed. Hoewel mijn toestel een eerstegeneratie-*iPhone* was, deed het nog steeds wat het moest doen. Ik googelde ‘Marlo von Graf’. Het duurde tijden voordat het nieuws was geladen, want de *wifi* haalde de bovenverdieping nauwelijks, maar eindelijk verschenen de koppen, als vuistslagen in mijn gezicht.

Frans-Zwitserse internationale bestsellerauteur op 49-jarige leeftijd gestorven.

Marlo von Graf, gelezen door miljoenen lezers over de hele wereld, is vanochtend dood aangetroffen in het Meer van Annecy, Frankrijk.

Volgens de familie is Von Graf verdronken tijdens het zwemmen bij hun chalet in de buurt van Annecy, in het departement Haute-Savoie.

Literair agent Sam Needle heeft de vroegtijdige dood van de 49-jarige schrijfster bevestigd; over de hele wereld hebben lezers en fans geschokt gereageerd.

*Marlo von Graf vergaarde roem met haar eerste roman, *House of Saggamor*, verschenen in 2001, waarvan wereldwijd 50 miljoen exemplaren zijn verkocht en die ook is verfilmd. Ze was getrouwd en kinderloos.*

Verbijsterd zat ik daar, met de telefoon in mijn hand. Wanneer had ik Marlo voor het laatst gezien? Ik dacht terug aan een paar jaar geleden, toen ze in Londen was voor een boektournee. Ik volgde haar op Facebook, de enige manier om te weten wat ze zoal deed, aangezien ik al heel lang geen contact meer met haar had.

Ik had gelezen dat ze op een avond zou signeren in een hotellobby in Camden, en het was me gelukt wat eerder weg te gaan uit de winkel, door tegen Topaz te zeggen dat ik nog wat boodschappen moest doen.

Ik ging omdat ik benieuwd was naar hoe ze zou zijn, na al die jaren. Ik vroeg me af of Laszlo er ook zou zijn. Af en toe vergezelde hij haar, ik had foto's gezien van hen beiden op boekenbeurzen. Toen ik er aankwam zakte de moed me in de schoenen, er stond een lange rij die over de stoep kronkelde. Zoveel mensen, allemaal gekomen om de beroemde schrijfster te ontmoeten, en bereid om te wachten zolang als nodig was.

Ik negeerde de rij en liep de lobby in. Wat een menigte. Er klonk pianogetingel. Om de bar hadden zich mensen verzameld, nippend aan glazen champagne. Te zwaar opgemaakte meisjes stonden interessant te doen. Een man maakte foto's.

Daar zat ze, aan een tafel, er lustig op los te signeren. Het ene boek na het andere. Ik kon slechts een glimp van haar opvangen, van haar glanzende zwarte haar.

Een bazige vrouw, kennelijk iemand van Marlo's team, zei dat ik net als iedereen in de rij moest gaan staan.

Ik weet niet wat me ineens bezielde. Ik zei tegen haar dat ik een vriendin was. Wat in zekere zin ook zo was. Ik wilde haar alleen maar even begroeten.

'En uw naam is?' had de hooghartige pr-vrouw me toegeblift, terwijl ze me de weg versperde naar de kleine tafel waaraan Marlo zat.

'Audrey Gilmore.' Ik gebruikte mijn meisjesnaam. Marlo zou vast niet weten wie Audrey Dash was.

De vrouw had me van top tot teen opgenomen, ze had alles geregistreerd: mijn gekreukelde broek en frommelige trui, grijze haren die tussen de blonde lokken uit piepten. Ik wist wat ze zag. Te zwaar, slonzig. Een vrouw die niets te zoeken had op deze stijlvolle bijeenkomst.

Met die ene meedogenloze blik had ze me volledig doorgrond: tegen de vijftig, gescheiden, echtgenoot ervandoor met een jongere vrouw, moest ooit aantrekkelijk zijn geweest.

'Mevrouw Von Graf heeft helaas geen tijd om vrienden te be-

groeten. Maar als u in de rij gaat staan, krijgt u vanzelf de kans om haar gedag te zeggen. Net als alle andere lezers hier.’

Het was hopeloos. Ik wilde net weggaan, toen ik die diepe, kalme stem hoorde.

‘Hé, Speranza!’

Marlo was de enige op aarde die die bijnaam voor me gebruikte. En ik had haar Isola genoemd, toen, in die tijd.

Ondanks de tand des tijds had ze me herkend. Ik kon het bijna niet geloven. Ze had me aangesproken alsof we elkaar vorige week nog hadden gezien, terwijl ze naar de bitch gebaarde dat ze me door moest laten.

Op dat moment, terwijl ik me over de tafel heen boog om haar te omhelzen en haar kenmerkende parfum opsnoof – een rokerige mix van wierook en tuberoos – kon ik niet weten dat het de laatste keer zou zijn dat ik Marlo von Graf zag.

‘Is er wat, mama? Je kijkt zo bedroefd.’

Het was Tim. Hij kwam naast me zitten. Dus toch niet zo’n ‘onhandige leeftijd’.

‘Niks aan de hand, lieverd. Ik zal snel iets te eten maken, anders missen jullie de bus nog.’

Iedere zaterdag hadden de jongens schermles. Hun trainer hechtte aan punctualiteit. En hun vader, mijn ex-man Jon, zou ze na afloop ophalen.

‘Die naam op de radio. Was dat iemand die je kende?’

‘Ja. Iemand van vroeger.’

‘Is ze verdronken?’

‘Blijkbaar. Ik weet ook niet veel meer eigenlijk.’

Tim streelde mijn arm. ‘Maar je schrok er wel van, hè?’

Een stilte. Toen vroeg hij: ‘Hoe heette ze?’

‘Marlène. Maar haar bijnaam was Marlo.’

Ned was ook mijn kamer binnengekomen. Hij ging languit op het bed liggen. ‘We komen te laat, mam. En dan gaat hij weer tegen ons schreeuwen.’

‘Ik maak snel even wat boterhammen voor jullie klaar.’

Op de trap, onderweg naar de keuken, stelde Tim me nog een laatste vraag. ‘Wanneer heb je die Marlo gekend?’

‘Dertig jaar geleden.’

‘Toen je jong was.’

Onwillekeurig glimlachte ik. ‘Zo is dat, lieverd. Toen ik jong was.’

*

Ik liep met ferme pas naar de boekwinkel, de regen negerend. De oneffen stoep, met de contouren van de koppige wortels van de bomen langs de straat, volgde de helling omhoog. Bij de doorgaande weg maakte de rust plaats voor de drukte, van verkeer, voorbijgangers, winkels, restaurants en cafés. Tea Rose Books, met zijn mooie taupekleurige pui, lag aan die straat, tussen een altijd drukke tea-room en een ouderwetse kruidenierszaak waar ze chocola, jam, fudge en andere dure spullen verkochten en waaruit de verslavede geur van vers gebrande koffie opsteeg die ook de boekwinkel bereikte.

Ik hoopte eigenlijk dat Topaz niet over Marlo's dood zou beginnen, maar ik was de winkel nog niet binnen of ze kwam op me afgestormd, haar mond een grote O.

‘O, Audrey, wat erg, wat vreselijk. Het nieuws gaat alleen maar daarover.’

Topaz, mijn bazin, liep tegen de zeventig. Ze had golvend zilverkleurig haar tot aan haar middel, kohlstreepjes op haar gerimpelde oogleden en ze besprenkelde zichzelf met patchoeli. Ze runde Tea Rose Books aan de Muswell Hill Broadway al jaren en had me aangenomen toen ik in 2000 met de tweeling in de buurt was komen wonen. Ik vond het fijn om voor haar te werken, ze was relaxed en optimistisch, precies wat ik na de scheiding nodig had.

Ik liep meteen door naar mijn kantoortje achter de winkel, waar

ik mijn klamme regenjas uittrok. Gelukkig had ik Topaz niet veel over mijn verleden verteld. Ze wist niets over Marlo en mij, over hoe we elkaar hadden leren kennen. Voor een boekhandelaar was dit een volkomen normale reactie op het nieuws van de onverwachte dood van een bestsellerauteur. We wisten allebei dat het niet lang zou duren voordat de klanten zouden binnenstromen voor *House of Sagamor* en Marlo's andere boeken.

'Tragisch, hè?'

'Ja,' zei ik. 'Tragisch.'

'Had ze kinderen?'

'Dat weet ik eigenlijk niet,' loog ik.

Ik wist heel goed dat Laszlo en Marlo geen kinderen hadden.

'Ik hoorde dat ze met een nieuw boek bezig was,' peinsde ze hardop. 'Ik vraag me af of dat af is. Droevig hoor.'

De rest van de middag bracht ik, zoals gewoonlijk, door met organiseren en catalogiseren, met mijn neus in de boeken. Precies wat ik het liefste deed.

Niemand in deze populaire boekwinkel, in deze lieflijke buurt in Noord-Londen, wist dat een van de boekverkopers, mevrouw Dash, de dappere en aardige mevrouw Dash, die haar twee zoon-tjes in haar eentje opvoedde, af en toe een korte affaire had – hoe-wel niet meer zo vaak tegenwoordig – en ooit een roman had geschreven, in 1987, toen ze zesentwintig was, een roman die was geflopt en niet meer verkrijgbaar was. Nee, niemand wist dat. En niemand wist van haar vroegere band met Marlo von Graf.

Tenminste, dat dacht ik.

De kranten waren nog steeds vol van haar dood. Het was op het avondjournaal geweest, had de krantenkoppen gehaald en op heel internet ging het erover. Haar foto was overal. Die donkere ogen, dat hartvormige, bleke gezicht.

Diezelfde week belde er iemand naar de boekwinkel die naar mij vroeg.

‘Audrey, een of andere journalist wil je spreken,’ zei Topaz, met van opwinding trillende neusvleugels.

‘Een journalist?’ Ik keek op van mijn computer.

‘Het gaat over Marlo von Graf. Blijkbaar.’

Met tot spleetjes geknepen ogen keek ze me aan, maar ik bleef onverstoort, al bonsde mijn hart in mijn keel. Ik liep naar haar bureau om de hoorn op te pakken, Topaz bleef in de buurt, met gespitste oren.

‘Hallo?’

‘Audrey Dash?’

‘... Ja...’

‘Je spreekt met Roger Ducey van BBC News. Ik heb begrepen dat je in 1984 bent afgestudeerd aan de universiteit van Norwich?’

Hij had waarschijnlijk het adressenbestand van oud-studenten gebruikt. Dat was online gemakkelijk te vinden. En ik wist dat de naam Dash daar was toegevoegd aan Gilmore.

‘Ja,’ zei ik.

‘Dus je zat in die tijd in hetzelfde jaar als Marlo von Graf?’

Het had geen zin om het te ontkennen.

‘Ja, dat is zo.’

‘Wat herinner je je nog van haar haar? En zou je dat met ons willen delen?’

Ik zei niets.

Hij ging verder. ‘Ik snap dat het een hele tijd geleden is, maar je hebt toch vast wel iets over haar te vertellen?’

O ja. Nou en of. Heel veel. Ik zou zelfs een heel boek over Marlo en mij kunnen schrijven. Natuurlijk had ik iets over haar te vertellen. Hoe kon het anders?

Ik zei dat ik me niets meer herinnerde. En dat het me speet.

Hij gaf me zijn nummer, voor het geval me toch nog iets te binnen zou schieten.

‘Waar ging dat over?’ vroeg Topaz op fluisterton.

‘Nergens over,’ reageerde ik luchtig.

‘Maar hij zei dat het over Marlo von Graf ging.’ Ze klonk teleurgesteld.

Ik ging verder met het plaatsen van Keats, Blake en Shelley op de juiste schappen van de poëzieafdeling. ‘Hij doet gewoon zijn werk,’ riep ik naar haar. ‘Ik zat op dezelfde universiteit als zij, in de jaren tachtig. Maar we gingen niet echt veel met elkaar om en bovendien herinner ik me er nauwelijks iets van.’

Leugens, leugens, leugens.

Gelukkig liet Topaz me met rust. Ze had genoeg te doen. Er kwamen drommen klanten om Marlo’s boeken te kopen en we moesten de schappen met haar werk aanvullen. De eerste roman natuurlijk, maar ook de andere twee. *Jocasta Solitaire* en *Velvet Gloom*. Ik had ze allemaal gelezen. Meerdere keren.

Iedereen wilde zijn shotje Marlo von Graf. Na haar dood dartelde ze in de hoogste regionen van de bestsellerlijsten rond. Dat ging over de hele wereld zo. Op televisie, op de radio, dezelfde vragen: maar wat was er zo bijzonder aan deze schrijfster? Waarom dat enthousiasme?

Ik kende de antwoorden uit mijn hoofd: omdat het haar was gelukt een karakteristiek en origineel universum te scheppen: een gedurfde mengeling van autobiografische elementen met hier en daar wat barokke verzinsels. Ze gaf weinig interviews. Ze was bijna nooit in literaire tv-programma’s te zien. Ze gaf de voorkeur aan signeersessies in boekhandels en voordrachten op festivals, en ze kon prachtig voorlezen uit haar boeken voor een groot publiek. De post die ze kreeg beantwoordde ze altijd zelf.

En dan was er natuurlijk nog haar uiterlijk. Haar stijl. De manier waarop ze zich kleepte. Haar stem.

‘Marlo von Graf. Die heb jij toch gekend?’ vroeg mijn vriendin Joyce toen we tijdens mijn middagpauze samen theedronken. ‘Ik herinner me dat je het over die jaren in Norwich hebt gehad.’

Joyce was yogadocent en van mijn leeftijd. Nadat ik na mijn scheiding weer in Muswell Hill was komen wonen (ik was er op-

gegroeid), was ze een loyale bondgenoot geworden. Ze woonde in Crouch End en ik liep vaak de heuvel af om haar op te zoeken, een fijne, stevige wandeling, vooral de weg terug heuvelopwaarts.

Ik knikte en boog me over mijn earl grey heen.

‘Hadden jullie nog contact met elkaar?’

‘Nee. Tijdens onze studie waren we behoorlijk close, maar daarna verwaterde het.’

Bij Joyce hoefde ik niet zo op mijn hoede te zijn als bij Topaz. Joyce wist min of meer alles over me. Min of meer.

‘Hoe was ze?’

‘Op het eerste gezicht zou je haar gemakkelijk over het hoofd zien. Helemaal in het zwart, in zichzelf gekeerd. Onopvallend. Maar zodra ze tegen je ging praten raakte je betoverd door die stem van haar. En door haar intelligentie, haar scherpzinnigheid.’

‘Had ze toen al die uitstraling, die elegantie?’

‘Nee. Haar “stijl” kwam later pas.’

Toen vroeg Joyce, terwijl een groepje luidruchtige tieners de tea-room in kwam: ‘Heb je haar man eigenlijk ooit ontmoet?’

Hoe kon ik nu zeggen dat Laszlo mijn eerste liefde was geweest?

Zo’n liefde die een vrouw nooit vergeet, wat er later ook allemaal in haar leven gebeurt. Ik ontweek de vraag. ‘Eh... hij studeerde daar toen ook. Maar geen creatief schrijven. Volgens mij studeerde hij milieuwetenschappen.’

‘Ik heb foto’s van hem gezien. Wat een stuk!’ Ze lachte.

Ik grinnikte ook. ‘Ja, hij zag er niet verkeerd uit...’

‘Dus toen in Norwich hadden ze al iets?’

‘Dat weet ik eigenlijk niet.’

Nog meer leugens.

Ik wist alles. Uit mijn hoofd. In 1981, op de universiteit van Norwich, was Laszlo Fernsby verliefd op een ander meisje. Smoorverliefd.

Op mij.

Omdat de tweeling op zondag altijd bij hun vader was, had ik wat tijd voor mezelf tot ze 's avonds terugkwamen. Ik kon uitslapen, wat doordeeweeks nooit kon. Ik vond het fijn om op de bank te hangen, Facebook te checken, een goed boek te lezen, met op de achtergrond de soundtrack van mijn jonge jaren: Depeche Mode, Tears for Fears, Talk Talk. De tweeling lachte me uit om mijn muzieksmaak, maar ik was ervan overtuigd dat ze diep vanbinnen genoten van jarentachtigmuziek.

Ik hield van mijn heuvelachtige buurt, de edwardiaanse huizen van rode baksteen, de goed onderhouden tuinen, het prachtige uitzicht over Londen. Het huis dat ik huurde lag op de hoek van Muswell Road en Coniston Road, op slechts een halfuurtje lopen van mijn ouderlijk huis in Shakespeare Gardens, waar ik ben opgegroeid.

Ik huurde van een deftig, gepensioneerd echtpaar dat er geen moeite mee had gehad om hun bovenverdieping te verhuren aan een gescheiden vrouw met twee drukke kinderen. De tweeling deelde de grote slaapkamer en ik had voor mezelf een knus plekje gemaakt op zolder. Toen ik klein was had Muswell Hill niet dezelfde status als nu. In de jaren zestig en zeventig was de buurt niet erg in trek geweest, te ver naar het noorden vanaf het centrum, een slechte metroverbinding. Vandaag de dag is het een welvarende en zeer geliefde buitenwijk.

Soms sprak ik iets af met mijn buurman, Andrew. Hij was gescheiden en liep tegen de vijftig, net als ik. We vrolijkten onszelf en elkaar op, meestal onder het genot van een goede fles wijn in de pub in Fortis Green. Af en toe gingen we met elkaar naar bed. Onze rendez-vous hadden niets bijzonders, maar ik voelde me minder eenzaam wanneer ik in zijn armen lag. Hij was troostend en warm. We vonden het fijn om af te geven op onze exen, om te klagen over onze verschrikkelijke tieners, om lekker te koken.

Andrew kwam altijd met een klein cadeautje aanzetten, wat ik ontroerend vond. Die zondag was het een witte roos.

We maakten samen de lunch: mozzarella, tomaten en basilicum, met knoflookbrood. Hij begon over haar. Het verbaasde me dat hij überhaupt van haar had gehoord. Hij was niet zo'n lezer.

'Jullie zullen de afgelopen week wel heel veel boeken van Marlo von Graf hebben verkocht.'

Dat kon je wel zeggen.

'Heb je ooit wat van haar gelezen?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Nee. Maar mijn ex heeft ze allemaal gelezen. Ze was er compleet gefixeerd door.'

En toen zei ik: 'Ik heb haar gekend. We hebben elkaar tijdens onze studie leren kennen. We waren close, maar later zijn we elkaar uit het oog verloren.'

Andrew leek geïnteresseerd. 'Vertel,' zei hij, terwijl hij koffie ging zetten.

Ik flapte eruit dat ik continu aan haar dood moest denken. 'Ik krijg het niet uit mijn hoofd. Het achtervolgt me.'

Ik vertelde hem niet dat ik een interview had gezien met de ontredder Laszlo, die zei dat ze iedere dag in het meer zwom, zelfs in de winter. Ze had blijkbaar geen problemen met haar gezondheid.

Het was een schok voor me geweest om Laszlo weer te zien. In vijftig jaar tijd was hij natuurlijk veranderd, maar zijn charme was er nog.

Die strakke kaaklijn, die gebeeldhouwde jukbeenderen. Die ogen.

Alleen al door zijn stem te horen had ik mijn verleden in één klap terug.

Andrew probeerde me te troosten. 'Logisch dat je van streek bent door zulk droevig nieuws.' Hij sloeg zijn armen om me heen. Toen zei hij: 'Ze was toch Frans?'

'Frans-Zwitsers. Haar moeder kwam uit Zwitserland, ze woonde in Genève. Ik heb haar nooit ontmoet. Haar vader was Frans en

woonde in Parijs. Hem heb ik ook nooit ontmoet. Op de universiteit gebruikte ze haar vaders naam, Tavelle. Eigenlijk heette ze Marlène. Maar we noemden haar Marlo.'

'Maar waar komt de naam Von Graf dan vandaan? Heeft ze die verzonnen?'

'Dat weet ik niet,' zei ik.

Maar natuurlijk wist ik het wel.

Marlo had een deel van de meisjesnaam van haar moeder gebruikt, Von Graffenried. Een oude Zwitserse familie uit Bern.

In 2001 ontdekte ik dat ze onder pseudoniem schreef, toen *House of Sagamor* was verschenen. Op dat punt in mijn leven was ik Marlo en mijn studententijd vergeten. Ik was net weer opgekrabbel na mijn pijnlijke scheiding van Jon, de vader van de tweeling. Ik zou veertig worden en had toen al het gevoel dat mijn jeugd me door de vingers was geglipt.

Tien jaar later, met Andrew bij het aanrecht, voelde ik me nog ouder. Hoe was het mogelijk dat de tijd zo snel voorbij was gegaan?

'Je mag best een beetje somber zijn, schat,' zei Andrew. 'Vertel eens hoe je haar hebt leren kennen.'

'Dat is dertig jaar geleden, bij creatief schrijven, op de universiteit van Norwich. We moesten toen in tweetallen werken. Ik herinner me nog dat ik naar haar keek en dacht: wat een verlegen grijs muisje. En dat ik hoopte dat ze niet al te saai zou zijn.'

Ik lachte, spottend.

Verlegen. Saai. Ik had het helemaal mis.

'I've been waiting for this moment
for all my life.'

Phil Collins, 'In the Air Tonight'

Als een ster straalde ze. Hoe kon iemand zo mooi zijn? Dat volmaakte gezicht, die helderblauwe ogen, die eindeloze benen, dat lange blonde haar. Het was niet gemakkelijk om om te gaan met iemand die zo aantrekkelijk was, naar wie iedereen keek, het meisje dat ze allemaal graag wilden leren kennen. Ze stak een volgende sigaret op en vroeg me waar mijn liefde voor begraafplaatsen vandaan kwam. Ik bietste een trekje van haar Dunhill, hief mijn gezicht op naar de stenen engel die boven ons uittorende en zei dat begraafplaatsen me inspireerden, dat ik me er wonderlijk veilig voelde, alsof iemand over me waakte, en dat ik hier vaak kwam als ik bij mijn vader was. Mijn grootouders lagen begraven op Père-Lachaise, aan de andere kant, vlak bij de Porte du Repos.

Voor mij had deze plek iets magisch, deze necropolis midden in Parijs. Terwijl de duisternis viel steeg de kou op, een zware, klamme mantel die ons langzaam omhulde, de uitgestrekte, heuvelachtige begraafplaats viel stil en het verkeerslawaai leek van ver te komen, alsof de stad door de spits was genuilkorfd, het zwijgen was opgelegd. Een ijzige bries deed de bladeren van de bomen boven ons ritselen en onze vingers werden nog stijver. We hadden niet gedacht aan mutsen, sjaals en handschoenen en rilden van top tot teen, maar dat kon ons niet schelen, we lachten terwijl we wijn en een sigaret deelden en luisterden naar 'The Magnificent

Seven' op haar walkman, dansend op de melodie onder de boven ons opdoemende reusachtige gevleugelde engel van wit kalksteen.

Ik vroeg me af of we hier ooit nog een keer zouden terugkomen, samen, op zijn sterfdag. Ze zei dat we hier om de tien jaar zouden moeten afspreken, aan de voet van zijn graf, als symbool van onze bewondering voor Oscar, maar tien jaar leek wel erg ver weg, of niet soms? We zouden dan al in de dertig zijn, misschien zelfs getrouwd, met kinderen. God mocht weten waar we dan zouden wonen, wat we zouden doen. Nou ja, we zouden in elk geval nog schrijven, zei ik scherp, toch, en misschien was er dan zelfs al iets van ons uitgegeven? Ik wist zeker dat er eerder van haar, van deze golden girl, dan van mij een roman zou verschijnen, want ik schreef bijzonder traag. En ik wist ook nog steeds niet waarover ik wilde schrijven, ik had geen idee, niets inspireerde me echt. Misschien zou ik over haar en mij schrijven, over hoe we elkaar hadden leren kennen bij creatief schrijven, hoe we de opdracht hadden gekregen om een verhaal over Wilde te verzinnen, maar wie zou dat nu willen lezen, zei ik honend. Ze glimlachte in de schemering, leek te schitteren van schoonheid.

In het donker klonk een bulderende stem en daarna bescheen een zaklamp weinig subtiel onze gezichten. Een bewaker. Hij schreeuwde tegen ons, vroeg waar we verdomme mee bezig waren, de hekken gingen bijna dicht, dachten we echt dat we daar de nacht konden doorbrengen? We zouden een boete krijgen als we dat deden. De strenge gedaante die met zijn zaklamp zwaaide liet niet met zich sullen. O, hij had ons al een tijdje in de gaten gehouden, hij kende malloten zoals wij, die op bepaalde dagen naar graven kwamen, voor de oude dichter kwamen er op 30 november niet echt veel, maar ieder jaar op 3 juli kwamen er hele hordes naar het graf van Jim Morrison, soms moest hij zelfs de politie bellen. We waren gestoord, knettergek waren we.

Hij bracht ons naar de ingang aan de rue des Rondeaux, het was er inmiddels uitgestorven. Terwijl hij ons door het hek liet, wierp

hij ons nog een laatste sneer toe, wat had het voor zin om begraafplaatsen te bezoeken, waarom gingen we niet naar clubs om lol te trappen met andere jongeren, en wie wist überhaupt nog wie die oude Engelse dichter was. Ik snoerde hem de mond door te zeggen dat Oscar Wilde Iers was, niet Engels, een groot schrijver en niet alleen een dichter, en de golden girl voegde eraan toe dat hij niet oud was, dat hij pas zesenvestig was toen hij stierf. De bewaker mopperde wat, haalde zijn schouders op en liet het hek achter ons dichtvallen, en terwijl hij wegbeende in de duisternis mompelde ze *Wat een klootzak*, en we schoten in de lach.

Maar toen de golden girl me twee maanden daarvoor in Norwich voor het eerst zag had ze helemaal niet gelachen, tijdens het college van professor Sebright-Standish, die het vak creatief schrijven gaf waar de universiteit van Norwich haar faam aan te danken had, wat de reden was dat ik me daar had ingeschreven.

We zaten met een stuk of tien studenten in het slecht verlichte lokaal op de eerste verdieping van de faculteit Anglo-Amerikaanse studies, op de campus. Sebright-Standish, een oud-student van de faculteit, hield duidelijk van de klank van zijn eigen stem, maar het was fascinerend om naar hem te luisteren en te kijken: een lange, broodmagere man met rood kroeshaar en een enorme hoornen bril die hij met zijn middelvinger omhoog schoof over zijn arendsneus. Zijn stem was zwaar en hees, zijn lange, magere benen waren gehuld in een versleten spijkerbroek, en hij droeg altijd een das en een bordeauxrood fluwelen jasje met roos op de schouders, waardoor hij eruitzag als een berooide lord. Hij vertelde ons dat we tijdens het college in tweetallen zouden werken en twee keer per week bij elkaar zouden komen voor onze opdracht, en hem dan twee keer per maand verslag zouden doen in zijn werkkamer. De hele groep zou zes keer samenkomen om de vorderingen van alle projecten te bespreken, tot de zomervakantie.

Daar had je hem, hij torede boven ons uit, wees op goed geluk iemand aan en scandeerde onze namen. Hij keek naar mij, hoe-

wel ik mijn best deed me te verschuilen achter mijn dikke zwarte pony, en toen keek hij naar haar, stralend, blond, mooi. Hij wierp een blik op zijn lijst, ah, ja, jullie vormen vast een goed team, dat is dan geregeld. Ik zag heel goed hoe ze naar me keek, de vage minachting, met een snufje medelijden, het spottende lachje: ik en zij, wat een paar! Ze vroeg me, vrij vriendelijk en dat verbaasde me, in welk gebouw van de campus ik woonde. Toen ik zei Waverly Terrace, knikte ze, ja, ze wist waar dat was, pech voor me. Dat grijze betonblok, nogal somber, hè? Zij woonde aan de andere kant, Southern Terrace, een nieuwere en daarom aantrekkelijker locatie. Waarom spreken we volgende week niet af in de bibliotheek, laten we zeggen dinsdag, rond vijven, en we kunnen berichtjes voor elkaar achterlaten in de postvakjes van de studentenpostkamer op de benedenverdieping, mocht er iets tussen komen? Ik knikte.

Ik vroeg me af of de professor enig idee had van de toekomstige vriendschappen of vijandschappen die hij ongewild creëerde, van de affiniteiten en de desillusies.

ISBN 978 90 263 7456 2

ISBN 978 90 263 7457 9 (e-book)

© 2026 Éditions Albin Michel

International Rights Management: Susanna Lea Associates

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Marja Borg

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Hearts Are Made to Be Broken*

Oorspronkelijke uitgever Albin Michel

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Nicolas Jolly

Foto auteur © Nicolas Jolly

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen